

V týmu považují všechny děti

Jakub Jiskra trénuje v Jihlavě mladé hráče amerického fotbalu. A taky hráčky. Jednou z nich je i Sofie Jiskrová - Jakubova dcera. Dostává na trénincích víc zabrat? A jaká je Jakubova největší životní trofej?

■ Veronika Dawidowicz

Proč jste začali hrát americký fotbal?

Jakub: Začal jsem asi před deseti lety. Když se mi narodila Sofinka, řekl jsem si, že nebudu pupkatý táta, a začal jsem chodit do posilovny.

Pak jsem viděl v televizi přenos amerického fotbalu. Čeští komentátoři se zmínili o české lize, a tak jsem na webu našel tým Vysočina Gladiators. Slovo dalo slovo, byl jsem na prvním tréninku, vyzkoušel si to a začal jsem hrát.

Sofie: Chtěla jsem hrát americký fotbal a tatka mi řekl, že existuje i bezkontaktní verze. Z prvního tréninku jsem byla hrozně nervózní, ale nakonec jsem měla radost, že jsem našla něco, co mě baví. Do sedmi let jsem tancovala, ale čím starší jsem byla, tím víc mě braly klučičí sporty.

Jakube, proč jsi s americkým fotbalem skončil?

Jakub: Bylo to nejen kvůli věku, ale i časové náročnosti. Nechtěl jsem dceru tahat v pět ráno na zápasy, kde by ji hlídaly manželky mých spoluhráčů. Tohle období pro mě bylo dost náročné.

Další důvod byl ten, že spoluhráč si při zápase poranil páteř. Stál jsem od něj asi tři metry a došlo mi: Co kdyby se to stalo mně?

Tak jsem si řekl, že bych měl brzdit.

Nakonec jsem se nechal ukecat od spoluhráčů ještě na jednu sezónu, během které jsem si zahrál i nejvyšší soutěže v Česku. Zahrál jsem si tedy všechny úrovně lig amerického fotbalu.

Jak jsi se dostal k trénování dětí?

Jakub: Kluci z týmu se mě zeptali, jestli bych ještě nějak chtěl figurovat u Gladiators. Já vždy pomáhal se vším, co bylo potřeba. Od příprav domácích utkání, lajnování hřiště, veřejných aktivit týmu nebo když jsme měli v týmu americké importy.

Před dvěma lety rozjeli Vysočina Gladiators mládežnické programy FLAG (bezkontaktní forma fotbalu vhodná pro děti - pozn. redakce), dorostenecké, juniorské soutěže a já dostal nabídku pozice hlavního trenéra celého Academy programu pro všechny věkové kategorie.

Hned při první sezóně se povedlo vyhrát titul v dorostenecké soutěži druhé ligy. No prostě start jako z pohádky.

Byl o sport tohoto druhu zájem?

Jakub: Když jsem začínal trénovat, bylo tam asi čtrnáct dětí. Teď tak čtyřicet. Z toho deset holek, které si vzaly do hlavy, že chtějí sestavit čistě ženský tým a od jara hrát ženskou ligu a osamostatnit se tak od kluků. Do čistě ženské ligy stále hledáme nové spoluhráčky. Kluci si pak v patnácti chtě-

JAKUB A SOFIE – táta a dcera. Na trénincích jsou oba „profici“. Jakub dceři nijak neulevuje a Sofie ho bere jako svého trenéra. Společný čas navíc si ale užívají.

Foto: archiv JJ

jí zkusit kontaktní verzi fotbalu v plné výzbroji.

Holky spíš tíhnou k tomu Flagu. Pár by jich možná šlo i do té kontaktní.

Byl bys rád, kdyby Sofi začala hrát v patnácti kontaktní americký fotbal?

Jakub: No to si právě nejsem jistý, že bych to jako táta chtěl vidět. Zas jako, kdyby někoho sestřelila, tak bych asi uměl rádit a slavit.

Sofie: Já bych to asi chtěla zkusit, ale nejsem si jistá, že by mě to bavilo víc než flag. Asi bych měla strach do někoho vrazit.

Má americký fotbal potenciál dostat se na úroveň hokeje a fotbalu?

Jakub: To bude ještě hodně dlouho trvat. Každý rodič to svoje dítě vidí jako Pavla Nedvěda nebo Jaromíra Jágra. Máloučko přemýšlí o tom, že jeho dítě bude hrát americký fotbal nebo jiný sport, který zde nemá takovou působnost.

Kdybych své dítě chtěla dát na tenhle sport, tak v čem mu bude

přínosem?

Jakub: Je hodně komplexní. V klasické kopané člověk běhá, kope, nemůže použít ruce, maximálně hlavu. Tady můžeš míč chytit jakkoliv. Můžeš použít všechny končetiny a jediný co, tak se míč nesmí dotknout země. Sport je zaměřený nejen na atletiku, ale i na kompletní motoriku a celkovou koordinaci těla.

Co se týče pravidel, tak je to asi náročnější než třeba fotbal, ne?

Jakub: Tak v kopané je jediné pravidlo - přeběhnout k bráně, tam spadnout a doufat v penaltu (smích). Né, teď vážně...

Sdílíme hřiště s FC Vysočina, a když jsou tam jejich mládežnické týmy, vždycky se tak nějak popichujeme, ale všechno je v rámci vzájemné slušnosti a respektu. Nedělám rozhodně dlouhý nos na žádný sport a uznávám jakéhokoliv sportovce, když ten sport dělá dobře a z lásky, a ne pro prestiž.

Pojďme zpět k těm pravidlům. Jsou stejná pro všechny věkové kategorie? Mně totiž přijdou pravidla v hlavní soutěži dost složitá.

Jakub: Pravidla jsou upravená pro různé věkové kategorie, stejně jako hřiště. Pro mládež je hřiště užší, menší, jsou tam povolené jiné věci a není to tolik svázáno pravidly.

Postupně se pak v dalších věkových kategoriích pravidla přidávají.

Od kolika let můžou děti začít hrát?

Jakub: Ve chvíli, kdy dokážou běžet a chytat. Nejmladšímu hráči v týmu je sedm let.

Sofi, setkala ses někdy jako holka s tím, že by kluci říkali, že něco nezvládneš nebo že jim něco kazíš?

Sofie: To bylo ještě, když jsem hrála baseball. Tady ne. Tady si všichni rozumíme se všema, a když se občas nepohodneme, tak se to zase za chvíli urovná.

Hraje se v Česku ženská liga?

Jakub: Existuje jak bezkontaktní, tak ta klasická kontaktní (tackle) verze. Jedna z neznámějších členek ženského týmu v Česku je Chilli, která vařila v Masterchefovi a byla v Survivoru.